

VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Matrica a “Matrica” — dva protiklady

O recepte k získaniu „slobody“ vo filme „Matrix“

Sankt-Peterburg

r. 2001

© Publikované materiály sú majetkom Ruskej kultúry, z toho dôvodu nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade *prisvojenia si autorských práv v rámci zákona* právnickou, alebo fyzickou osobou, sa dotyčná osoba stretne s odplatou za krádež pomocou nepríjemnej „mystiky“, vychádzajúcej nad rámec právnej vedy. Každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z vlastného chápania *všeobecného prospechu*, nasledujúce materiály v plnom objeme, alebo fragmentálne všetkými dostupnými prostriedkami kopírovať a vydávať *aj za komerčným účelom*. Kto používa nasledujúce materiály pri svojej činnosti, či v citáciách, fragmentoch alebo odkazoch, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia kontextu meniaceho zmysel *následných materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickým“ pôsobením mimo právneho rámca.¹

¹Aktuálny © Copyright neodstraňovať pri publikácii knihy, nakoľko by to protirečilo jeho zmyslu. V prípade potreby, možno umiestniť za ním ešte jeden © Copyright vydavateľa. TÚTO POZNÁMKU PRI PUBLIKÁCIÍ ODSTRÁNIŤ.

OBSAH

Nakoľko rôzne operačné systémy v jednom a tom istom súbore rozkladajú strany rôzne, je potrebné aktualizovať obsah. Na aktualizovanie obsahu treba prejsť do režimu prezerania strán, vložiť kurzor do obsahu, potom stlačiť F9. Vybrať „obnoviť čísla strán“. V prípade ak váš systém pracuje nekorektne, a automaticky budú nastavené chybné čísla strán, potom v režime prezerania strany treba zadať správne čísla strán ručne. Tento odsek odstrániť do aktualizácie strán pred tlačou.

<i>1. A je tu film.....</i>	<i>3</i>
<i>2. Lov na človeka a otázky života a smrti.....</i>	<i>4</i>
<i>3. Matematika a Boží Zámer.....</i>	<i>7</i>
<i>4. “Matričné” riadenie.....</i>	<i>9</i>
<i>5. O maticiach a egregoroch.....</i>	<i>11</i>
<i>6. Oslobodenie je v Premene obsahu, a nie v zmene výzoru.....</i>	<i>15</i>

1. A je tu film

Mnohí ľudia a predovšetkým mládež si už pozreli film „Matrix“. Názory na tento film sú rôzne, no jeho popularita je poprieť nedá. Dokonca v knihe o V.V.Putinovi „Z prvej Ruky – rozhovory s Vladimírom Putinom“ je zmienka od mladšej dcéry prezidenta RF o tomto filme: „A ešte... U nás teraz beží obľúbený film „Matrix“, no otec ho nevidel. My sme aj ho volali. On povedal že teraz nemá čas, ale určite si ho neskôr pozrie“.

O čom je teda tento film? Na prvý pohľad iba ďalší thriller na ktorý sa zabudne, bez výraznejšieho vplyvu na myseľ a morálku divákov ktorí po nejakom čase budú prahnúť po nových násilných scénach, no v inom podaní. Tu je krátky opis filmu:

Mladý človek menom Thomas Anderson pracuje v počítačovej firme a vo svojom voľnom čase sa zaoberá hackerstvom² pomocou svojho domáceho PC. Hackerstvo je jeho hlavná náplň v ktorej sa natoľko zdokonalil, že sa stal jedným z najsilnejších hackerov planéty. V sieti Anderson hľadá istého Morfeusa ktorý je hlavou tajnej zločineckej organizácie, no tento si ho cez počítačovú sieť najde sám. Morfeus dohodne s Andersonom stretnutie najprv so svojimi ľuďmi, ponúkajúc mu následne pri osobnom stretnutí dať odpoveď na jedinú otázku ktorá Andersona aktuálne znepokojuje: „Čo je to „Matrix“?“ Anderson súhlasí, prebieha ich stretnutie ktoré vo filme zmení osud celej planéty.

Podľa definície Morfeusa, náš bežný viditeľný svet existuje ako neurálno-interaktívna simulácia (model), podporovaná strojovo-počítačovým systémom volaným „Matrix“, a planéta Zem (minimálne posledných 200 rokov) je vyprahnutá pustina nad ktorou sa vznáša zatemnené nebo bez slnka a hviezd. Taký je výsledok činnosti technokratickej civilizácie, ktorá sa završila vojnou strojov a ľudí, v ktorej vyhrali stroje a následne prevzali moc nad ľuďmi, pričom si ľudí začali pestovať ako bioenergetický zdroj na podporu svojej funkcionality.

Každopádne aj za týchto podmienok existuje „hnutie odporu“, nazýva sa „Sion“ a vedie boj proti zvrchovanej vláde strojov nad ľuďmi. V umelom „Matrixe“ – virtuálnom svete, účinkuje kľúčová postava ktorá sa volá „Vedma“. Ona, ako sa spomína vo filme, „vie všetko“: aj to čo bolo, aj to čo bude. A preto k nej z reálneho sveta (formou neautorizovaného vstupu do neurálno-interaktívnej siete generovanej „Matrixom“) chodia na konzultácie hlavný hrdinovia filmu: Morfeus, Trinity a Neo. Podľa Morfeovho rozprávania, v časoch keď sa „Matrix“ ešte len tvoril, narodil sa v ňom človek so zriedkavou schopnosťou pozmeňovať a podriaďovať si „Matrix“ podľa seba. Práve on pomohol Morfeovej skupine oslobodiť sa od „Matrixu“ a začať konať v reálnom svete. Tento človek už dávno zomrel, no podľa Vedminho proroctva sa znova vráti, a jeho príchod povedie k pádu „Matrixu“ a ukončí mnoho storočí trvajúcu vojnu medzi ľuďmi a strojmi.

Pokým neprišiel Neo, Morfeová skupina viedla informačnú vojnu za oslobodenie pozemšťanov (ktorú realizovala hackovaním do programového prostredia „Matrixu“) z paluby špeciálnej vznášajúcej sa lode nazvanej „Nabuchodonozor“, v snahe nájsť budúceho záchrancu ľudstva. Proti nim tu vystupujú takzvaní „agenti“ „Matrixu“, navonok neodlíšiteľní od bežných ľudí, no dokážu meniť ľubovoľne svoj výzor a tiež mnohonásobne prevyšujú „normálnych“ ľudí svojimi „fyzickými“ aj „paranormálnymi“ schopnosťami a možnosťami.

Obe strany „loví“ Andersona, sledujúc svoje ciele: „agenti“ chcú použiť Andersona ako hackera na prielom do obranného informačného systému centrálného servera počítačovej siete rebelov, volaného „Sion“; A Morfeus vidí v Andersonovi nového záchrancu ľudstva – Nea, schopného oslobodiť ľudí z otroctva „Matrixu“ a jeho sveta preludov. V tomto aspekte sa námiet filmu prelína s Biblickými príbehmi, podľa ktorých (v Starom aj Novom Zákone) záchrana ľudstva má prísť skrze Mesiáša - Božieho Posla. Nakoľko história Nového Zákona je najviac rozšírená v západnej spoločnosti, tak aj vo filme existujú analógie jej hlavných postáv: Neo – analógia Krista, Morfeus – analógia Jána krstiteľa; a film má aj svojho Judáša.

Vývoj scenára má v sebe všetko, čo je typické u každého thrilleru: opakované naháňačky, umelecky stvárnené súboje a prestrelky, farbisté vraždy, napäté situácie v ktorých „happy-end“ visí na vlásku, a ďalšie atribúty tohto žánru. Všetky strhujúce scény sú odzrkadlením úspechov dnešnej počítačovej grafiky. A tie sú najpríťažlivejšie hlavne pre mladého diváka.

No podobných vecí je dosť aj v iných thrilleroch, a preto – pestrosť filmu, všetky výtvary počítačovej grafiky v ňom, a ďalšie veci, – neobjasňujú jeho neobyčajnú popularitu po celom svete. Takže možno okrem pestro stvárnených súbojov je vo filme aj iný **oveľa významnejší** zmysel. A možno práve podvedomá túžba človeka ho spoznať robí film tak populárnym; najmä medzi mládežou, ktorá sa ešte len chystá vojsť do samostatného života...

²Hacker – špecialista na zabezpečenie neautorizovaného prístupu a práce s informáciami, uložených v počítačoch, aj skrze počítačové siete.

2. Lov na človeka a otázky života a smrti

„*Lov na človeka v plnom prúde!*“ — týmito slovami sa začína hlavná dejová línia filmu³. A v tejto vete je vyjadrená aj celá podstata technokratickej civilizácie: je protiludská už z toho dôvodu, že ničí biosféru ako celok, a bez nej človek žiť nemôže. Protiludskosť technokratickej civilizácie sa prejavuje rôzne, okrem iného aj neadekvátnosťou obsahu informácie voči forme jej podania. Západná regionálna civilizácia v druhej polovici 20. storočia sa stala lídrom v rozvoji techniky a technológií; predovšetkým v ich masovom nasadzovaní do všetkých oblastí života, čím sa stala aj lídrom v zaťahovaní ľudstva do technokratickej katastrofy. A práve tak, ako dnes západ nemá konkurenciu vo sfére tvorby obalov pre rozličné produkty, rovnako je aj lídrom vo vymýšľaní spôsobov a foriem sprostredkovávania informácií: TV, rádio, mobilné telefóny, internet, elektronická pošta, telemasty, internetové diskusné fóra a pod. Masové nasadenie týchto prostriedkov a ich používanie po celom svete bolo umožnené najmä ako výsledok technického prvenstva Západnej civilizácie a jej aktívnej globálnej trhovej politiky. Tým že sa Západ stal technologickým lídrom, zároveň uspel aj vo vnucovaní svojho pohľadu (na problémy rozvoja ľudstva a spôsobov ich riešenia) iným kultúram, vrátane tej ruskej.

No aj keď je Západ vývojárom i výrobcom efektívnych foriem metód podávania informácií, nie je schopný ponúknuť nič nové po obsahovej stránke, čím by bolo možné tieto formy naplniť. A o tomto sa boja odkryto a priamo hovorí aj vedci a bohoslovci Západu: po prijatí Biblie v úlohe *pravdivého „Božieho slova“* Západ sám seba svetonázorovo oslepil a zostal obsahovo neplodným: „Svedomie – v rozsahu Biblie, Biblia – v rozsahu poznatkov“, — M. Žvaneckij. Všetky minulé aj súčasné svetonázorové projekty Západu: – sú rôzne filozofické školy a staroveké učenia, vrátane marxizmu, definujúce ďalšie cesty rozvoja civilizácie – avšak neschopné vyviesť západného človeka z ohrady Biblického svetonázoru. Možno tým že Západ nevidel túto slepú uličku (pri hľadaní únikovej cesty z nej), zostal koncom 19. storočia lačný po všetkom východnom: duchovné praktiky jogy, východné bojové umenia, budhizmus, momentálne sa aktívne rozširuje medzi obyvateľstvom krajín Západu „islamsky fundamentalizmus“ a pod. No ako ukázalo 20. storočie, aj pri osvojovaní si výdobytkov iných kultúr regionálnych civilizácií – Západ si úspešne osvojuje iba jej formy, pričom z veľkej časti stráca alebo deformuje jej obsah.

A práve na pozadí tohto, zdalo by sa nekonečného biblického blata sa objavil na svetových plátnach koncom 20. storočia film „Matrix“ – svojím spôsobom znamenitý a neobyčajný fenomén, nakoľko sám o sebe predstavuje vo veľkej miere úspešný pokus – vytrhnúť sa zo zajatia biblických odpovedí na životne dôležité otázky. Tieto otázky boli sformované už pred niekoľko tisíc rokmi hierarchiou „žrecov“ starého Egypta v priebehu šírenia (nimi) Biblického projektu zotročenia celého ľudstva a nastolenia svojej vlastnej globálnej neobmedzenej démonickéj moci na osnove programovania psychiky ľudí ľživým učením viery. Posudzovanie tejto vierouky bolo minimálne posledných 2000 rokov blokované rôznymi deklarovými aj tichými „tabu“, a predovšetkým na Západe, ktorý sa stal citadelou, z ktorej toto otroctvo realizovalo svoje nájazdy na okolité národy.

Film „Matrix“ toto „tabu“ narušil. Aj keď len nepriamo, ale dotýka sa problémov ktoré sú kľúčové pre vyriešenie krízy rozvoja súčasnej technokratickej, protiludskej civilizácie, navádzajúc divákov k otázkam: V čom spočíva zmysel života na Zemi? Prečo je ľudská kultúra škodlivá a vedie ľudstvo k vojenskej a ekologickej samovražde? Chcú v budúcnosti ľudia byť rukojemníkmi a otrokmi nimi vytvorených strojov (tým viac po vytvorení umelej inteligencie)? Aké môžu existovať varianty záchrany? Aké sú skutočné vzťahy človeka s Bohom, Spasiteľom a satanom?

Táto tématika, aktuálna pre život každého človeka i celého ľudstva je veľmi zriedkavým javom v západnej kinematografii. Možno práve preto sa film stal tak populárnym po celom svete, no jeho popularita – je svojským dôkazom toho, že nami vyššie sformulované otázky znepokojujú dokonca aj tých, ktorí nemajú sklon o nich vedome hovoriť konkrétnou lexikou. V rovnakom čase je tu film – informačný produkt západnej biblickej kultúry a hovorí o problematike vyriešenia krízy celého ľudstva v obrazno-alegorickom, umeleckom jazyku. V umeleckých jazykoch iných kultúr (islamskej, budhistickej, ruskej, hinduistickej a ďal.) by zrejme tieto problémy aj spôsoby ich riešenia boli zobrazené inak. No pokiaľ tieto problémy nebudú sformulované v konkrétnej lexike (vylučujúcej nejednoznačnosť chápania), bude sa ich riešenie ľuďom predkladať v obrazovej forme skrze podvedomie cez „najdostupnejšie zo všetkých umení - film“. Pritom vždy bude umelecká predloha sama o sebe predstavovať tichý kompromis medzi úsilím človeka oslobodiť sa zo zajatia, a úsilím globálneho znacharstva (ovládajúceho biblický projekt zotročenia ľudstva) udržať všetkých ľudí v zajatí svojej lži. Toto sa týka aj filmu „Matrix“, ktorého alegorický obsah (druhý zmyslový rad) je cudzí Západnej biblickej kultúre a podryva jej stabilitu.

A o tom, že aj film „Matrix“ predstavuje sám o sebe takýto druh nepostrehnutého kompromisu medzi túžbou po slobode a túžbou po otrokárstve, hovorí aj ten fakt že Morfeus – bojovník so zlým „Matrixom“ a jeho druhovia nediskutujú o nemorálnych vlastnostiach jeho algoritmyky. Každopádne, len čo sa dostanú

3(* „**International Manhunt Underway**“ – zobrazuje sa Neovi novinová správa na monitore (čítaná umelým hlasom), zatiaľ čo on spí, s hlavou zloženou na stole – približne 6. minúta 54 sekunda filmu)

z moci nevyhovujúceho im „Matrixu“, predstavitelia systému „Sion“ fakticky vytvárajú alternatívny „matrix“, bez ohľadu na to či pochopili tento fakt, alebo nie (* nemorálnosť algoritmiky pôvodného „Matrixu“). Držiteľkou alternatívneho „matrixu“ vo filme je Vedma, ktorá „vie všetko“. No obsah alternatívneho „matrixu“ tiež ostáva bez diskusie, a obraz života ľudstva pod jeho mocou zostáva v zákulisí v tichom, nedefinovanom a preto aj neopodstatnenom predpoklade, že v alternatívnom „matrixe“ bude všetko dobré.

Skutočnosť, že táto časť zápletky nie je priamo zobrazovaná, neznamená že jej videnie ostane za hranicami vedomia vnímateľného a premýšľajúceho diváka. Možno práve na podporu orientácie určitých asociatívnych spojení boli mená hlavných postáv vybrané práve tak, aby podvedomie diváka nútilo jeho vedomie správať sa určitým spôsobom potrebným pre scenáristov a ich kurátorov.

Akoby potvrdzujúc svoje meno, Morfeus verí, že objektívna realita a jej obrazy v psychike človeka nie sú prepojené, podobne ako sa to deje v snoch: teda v čase keď je podvedomie zaneprázdnené spracovávaním informácií prijatých za bdelého stavu, a vedomie sledujúce sen (z väčšej časti stratiac vôľu) vidí nereálne obrazy oproti tým ktoré vníma bežne v reálnom bdelom živote. Kým v sne je takýto stav normálny, v bdelom stave je takýto stav vlastný viac menej psychike trpiacej schizofréniou. Po takomto úsudku, môže byť každá analýza zápletky filmu prijatá ako posudzovanie schizofrenického a narkotického blúznenia autorov scenáru a režisérova filmu; a celú popularitu thrilleru možno potom vysvetliť psychickou chorobou všetkých tých, ktorí to sledovali so záujmom a potešením. A hoci spoločnosť globálnej civilizácie po morálnej a psychickej stránke naozaj nie je úplne zdravá, a pre niektorých je „Matrix“ – skutočne zobrazením ich schizofrenických alebo narkotických vízií či zlých snov, každopádne, v mene budúceho oslobodenia a uzdravenia psychiky spoločnosti je nevyhnutné zobraziť reálne prepojenia obrazov „Matrixu“ s Objektívnou realitou takými, aké naozaj sú... A tým aj odhaliť alegorickú *svetonázorovú* zložku námetu tohoto thrilleru, ktorá ho robí tak populárnym.

Vo filme možno nájsť dva spoločensky užitočné *svetonázorové výroky*, ktoré sú v otvorenej forme postavené rovno pred diváka-„ovčana“⁴ – poväčšine bezstarostného konzumenta všemožných pôžitkov, „Chlieb a hry“, - a predovšetkým amerického diváka konzumenta:

- * **Vy nie ste cicavce**, - to jest, vy nie ste ľudia, nie ste človek, - ste vírus, „ľudstvo je choroba, rakovinový nádor na planéte, a my (stroje, vlastniace intelekt, - podľa námetu filmu) sme liek“;
- * **“SYSTEM FAILURE”** — „systém zlyhal, utrpel krach“ (tento nápis sa zobrazí na konci filmu na jednom z počítačov).

Ak v prvom výroku je to viac menej jasné (globálna biosféro-ekologická kríza je viac než očividná), ten druhý potrebuje trochu dovysvetliť.

Ako každý vie (kto sa aspoň trochu rozumie počítačom), potom čo systém zlyhá, - v lepšom prípade postačí reštart počítača, v tom horšom – inštalácia operačného systému a programovej výbavy úplne odznovu. Inými slovami, nápis na displeji počítača na konci filmu priesračne naznačuje, že predošlý systém globálneho riadenia ľudstva (pod opaterou ktorého si antropoidný vírus-„ovčan“ zvykol **bezstarostne a nenásytne požívať život**), *po svojom zlyhaní, nechá v blízkej perspektíve každého osamote s problémami celého ľudstva i planéty*. A tieto problémy majú systémotvorný charakter, nie lokálno-personálny.

Tieto dva výroky, povedané otvoreným spôsobom, v súhrne predstavujú narážku vírusu-„ovčani“: je najvyšší čas začať premýšľať nad riešením problémov, vytvorených vlastným parazitizmom na iných členoch spoločnosti a biosfére planéty.

Takýto typ úvah môže viesť dvoma odlišnými smermi:

- * Na čom, ako a pod ochranou akého nového „Matrixu“ možno ďalej parazitovať?
- * Ako prestať parazitovať a zostaviť alternatívny systém vzťahov medzi všetkými spolu, aj jednotlivcami, aj Matkou-Zemou, a predovšetkým predstavujúci osnovu pre budúci, už celosvetový vývoj každého človeka aj ľudstva v celom?

Vlastne v týchto narážkach (*že treba si vybrať jednu z dvoch možností⁵) aj spočíva všetko pozitívne a dobré, o čom hovorí film priamo. Na ktorú z dvoch otázok hľadať odpoveď – o tom rozhoduje každý sám. Či má zmysel hľadať tieto odpovede osamote, alebo radšej pokračovať v bezstarostnom požívaní života, a odpovede nech hľadajú iní? – na túto otázku si tiež musí každý odpovedať sám. Všetko ostatné, pozitívne a dobré je vo filme vyjadrené alegoricky a preto je potrebné dať odpoveď na mnohé nevyslovené otázky. No hlavne je treba dať odpoveď na otázku: *Existuje objektívne v Prírode čosi ako „Matrica“ („Matrix“)* čo vo filmovom námete alegoricky stvárňoval strojový systém (ktorý sa stal pre ľudstvo protézou biosféry, továrňou živých snov a naoko reálneho života všetkých a každého)? Alebo autori filmu svojim schizofrenickým

4* v ruskom jazyku „зрителя-обывателя“, v anglickom „spectator-commoner“

5* Vo filme si Neo vyberá jednu z dvoch tabletiiek (modrá - ostať v starom „Matrixe“; červená – vstúpiť do skutočného života)

svetonázorom vidia svet chorobne zvrátený, a „Matrix“ nie je alegorický obraz niečoho reálneho ale iba ich výmysel?

„Čo je to realita?“ – taká otázka je vo filme položená, avšak priama odpoveď na ňu (vyvierajúca z individualizmu kultivovaného biblickou kultúrou) je daná v duchu „solipsizmu“⁶: *reálne je iba to, čo si uvedomuješ*. Vyzdvihnutie názoru že „realita je to, čo vnímaš“ na úroveň všeobecného zákona jestvovania - je kultivovaním si vlastnej schizofrénie, cesta k zámene reálnej existencie za hranicami poznateľného s produktami myšlienkovvej činnosti psychiky.

Subjekt druhu „Homo Sapiens“ vníma iba časť Objektívnej reality. Každopádne, na otázky: *Ako je organizovaná Objektívna realita? Akú veľkú časť z nej je schopná vnímať väčšina subjektov druhu „Homo Sapiens“? Ako navzájom reagujú Objektívna realita vcelku a tá jej časť, ktorá je vlastníctvom vedomia subjektu, v každom okamihu času?* – je každému divákovi daná možnosť si odpovedať sám, bez toho aby upadol do schizofrénie alebo uviazol vo svete vlastného vedomia. Pri tom aj schopnosť diváka nezbadat' vymenované otázky a tiež otázky vyvierajúce z nich, - je takisto svojrázna odpoveď na každú z týchto otázok.

A bez odpovede na ne, nie je možné dať odpovede na dve vzájomne sa vylučujúce otázky, na ktoré priamo poukazuje a naráža samotný film:

- * *Buď, ako ďalej parazitovať* (ako antropoidné vírusy-„ovčania“) bez podpory nejakej „matrice“, ktorá zlyhala?
- * *Alebo, ako prestať parazitovať* a začať žiť ľudsky?

Teraz sa vrátíme k tej skutočnosti, že strojový systém, — produkujúci ľudstvu živé sny, ktoré ho podporovalo energeticky (byť „batériou“ – bolo hlavné poslanie ľudstva v námete filmu), — **dostal meno „Matrica“ („Matrix“)**. V našej dobe, je pre väčšinu toto slovo známe ako matematický termín, definujúci dvojrozmernú tabuľku, v ktorej bunkách (v priesečníku každého riadku a každého stĺpca) môžu byť akékoľvek matematické objekty, *vrátane nových matric*. Ďalšia interpretácia matricu definuje vo všeobecnom zmysle ako matematický objekt, pojmovovo nerozlučne spojený s mnohorozmernosťou priestoru skúmaných formálnych parametrov. Okrem toho, matrica sama o sebe predstavuje prostriedok, ktorý dáva množine⁷ organizačnú štruktúru a určenie vzájomných vzťahov medzi rôznymi množinami (toto našlo najvýraznejšie použitie v programovaní databáz). Matrice takýchto kvalít disponujú vlastnosťami metrologických štandardov, s ktorými korelujú elementy štruktúrne usporiadaných množín.

No všetky vyššie uvedené definície - sú len úzko profesionálne interpretácie chápania slova „matrica“. Všeobecný význam slova je oveľa širší. „Sovietsky encyklopedický slovník“ (Moskva r.1986) odvodzuje naše slovo „matrica“ z latinského: „matrix – matka“ (* odvođenina od lat. „mater“). A všetky významy tohto slova, ktoré našli uplatnenie v rôznych oblastiach činnosti a sú uvádzané vo výkladových slovníkoch, tak či onak súvisia s tým, že *matrica (v polygrafii, v mechanickom opracovaní materiálov a pod.) je podstatou určujúcou obraz produktu, vytvoreného na jej základe, a tiež podstatou dávajúcou usporiadanosť matérii z ktorej sa produkt skladá*. Ako sa teda zdá, tak slovo „matrica“, do seba zahŕňa všetky pojmy ohľadne tvorby obrazu zodpovedajúceho Predurčeniu akéhokoľvek informačného nosiča na materiálnej osnove.

⁶SOLIPSIZMUS (lat. solus – jediný ; a ipse - sám) – teória, podľa ktorej existuje iba človek a jeho vedomie. Objektívny svet, vrátane druhých ľudí, existujú iba vo vedomí individua („filozofický slovník“ z redakcie akademika dialektického materializmu I.T.Frolova, M., „Politizdat“, r.1981).

⁷V matematike je odbor „teória množín“, kde „množina“ je prvotný pojem.

3. Matematika a Boží Zámer

V súlade s touto definíciou slova „matrica“, je v podstate strojový systém produkujúci živé sny celému ľudstvu vo filme nazvaný správne. A to nás privádza k otázke: strojový systém je jedinou matricou, alebo aj táto prináleží inej matici, predurčujúcej jej existenciu a fungovanie?

Aby sme neohraničovali celistvosť úvah, bude lepšie predpokladať že *strojový systém z námetu filmu* ohraničený lokalizáciou na planéte Zem, môže existovať a fungovať iba ak je súčasťou nejakej objemnejšej (objímajúcej jeho existenciu) matrice, ktorá je vo vzťahu k nemu na vyššom stupni (úrovni) vzájomnej vloženosti čiastkových matric⁸. Táto matrica na svojej úrovni zaujíma miesto v bunke objemnejšej (objímajúcej) matrice nasledujúceho stupňa. A tak, v priebehu skúmania rozširujúcej sa usporiadanosti vzájomnej vloženosti matric, predurčujúcich jestvovanie vložených matric a nimi vytvorených procesov (vrátane existencie vesmírov), sa tak dostávame k dvojici otázok, v ktorej kladná odpoveď na jednu z nich znamená zápornú odpoveď na tú druhú:

- * Existuje nejaká hranica tejto postupnosti rozširovania matric? To jest, existuje určitá všeobjímajúca matrica, predurčujúca jestvovanie všetkých ostatných vložených matric a ich možnosti naplnenia nejakou matériou a informáciou?
- * Alebo takáto hranica neexistuje a postupnosť matric (objímajúcich do seba vložené obmedzené čiastkové matrice) môže narastať bez akýchkoľvek kvalitatívnych a kvantitatívnych limitov, vytvárajúc tak stále nové a nové možnosti existencie rôznorodých svetov?

K takýmto otázkam ľudstvo prichádzalo neraz, a v priebehu histórie rôzne svetonázorové systémy (školy) dávali na ne v rôznych formách obsahovo navzájom sa vylučujúce odpovede. No pri všetkej rôznorodosti detailne vypracovaných svetonázorových systémov, všetky môžu byť zaradené do jednej z dvoch kategórií odpovedí:

- * Existuje určitá hranica narastania postupnosti vzájomnej vloženosti matric, a proces narastania postupnosti vzájomného objímania matric nakoniec privedie k stotožneniu vrcholu postupnosti⁹ s určitou konkrétnou všeobjímajúcou matricou, odvekou nazývanou... *Božie Predurčenie existencie Vesmíru*.
- * Objektívne existuje iba určitý základ existencie, svojim spôsobom „prvotná tehlička“ vesmíru, „základný element“ – jednotka a určité pravidlá („sčítania“, „násobenia“, „odčítania“ a iné) transformácie. Pri používaní týchto operácií na základnom prvku, môže postupnosť vzájomnej vloženosti čiastkových matric bytia narastať bez ohraničenia, nestretnúc sa tak so žiadnou konkrétnou všeobjímajúcou matricou.

Jeden aj druhý názor pripúšťa nekonečne rozširujúcu sa postupnosť vkladania čiastkových matric bytia, no oba vyjadrujú *kvalitatívne rozdielne chápanie tejto nekonečnosti*: V prvom prípade – je to na počiatku preddefinovaná Zhora „nekonečnosť“, a v druhom prípade – je to „nekonečnosť“ budovaná nárastom a transformáciou čiastkových matric, predstavujúcich sebou „konečné prvky“ tohto nekonečného „budovania“. Na prvý pohľad, sú oba vzájomne sa vylučujúce názory rovnoprávne a posúdiť pravdivosť jedného a nepravdivosť druhého sa zdá byť nemožným. No ak pouvažujeme, tak pravdivým sa predsa len ukáže prvý názor: Existuje určité všeobjímajúce predurčenie (preddefinícia), následkom čoho proces nárastu postupnosti vzájomne objímajúcich sa čiastkových matric bytia a ich naplnenie matériou a informáciou sa rozpadne – ***pri pokuse o vytvorenie niečoho (v tomto procese nárastu postupnosti vzájomnej vloženosti) čo nemá miesto vo všeobjímajúcej matici – Božom Predurčení.***

V opačnom prípade by sa zákony fyziky a chémie (ktoré vyjadrujú najvyššie z už vytvorených predurčení-preddefinícií) mohli opakovane meniť s objavením sa akejkoľvek novej *matrici – nadstavby*, objímajúcej všetky jej predchádzajúce v štruktúre vzájomnej vloženosti a završujúcej (dočasne, na vrchole) tento poriadok, čo zodpovedá „druhému zákonu dialektiky“ podľa ktorého kvantitatívne zmeny prechádzajú do kvalitatívnych¹⁰.

⁸Skúmanú matricu môžeme prirovnáť k *matrioške*: Ak máme matriošky poukladané jednu do druhej, potom na akom stupni vloženia sa nachádza skúmaná matrica? A môže sa v niektorej z matriošiek nachádzať aj viac ako len jedna matrioška na rovnakej úrovni vloženia? A môže sa stať že objímajúca (nadradená) matrioška sa zobrazí v tej či onej podobe aj v niektorej z vložených do nej matriošiek?

⁹V podobnom zmysle ako integrály s nekonečným rozsahom integrovania sa môžu spájať do konečného množstva.

¹⁰Formulácia druhého zákona dialektiky o prechode kvantitatívnych zmien na kvalitatívne, a kvalitatívnych na kvantitatívne – je v európskej filozofii povrchná a nejasná. V skutočnosti: existuje vzájomná podmienenosť kvality množstvom a usporiadaním. V súlade s tým – zmeny v množstve a usporiadaní (štruktúre) spôsobujú zmenu kvality, a zmena kvality sa prejavuje v zmenách množstva a usporiadania.

Je dobré si všimnúť, že v komentároch k tradičnej formulácii zákona dialektiky o „prechode kvantitatívnych zmien na kvalitatívne“ sa často spomína pojem „miera“, no nehovorí sa nič o usporiadaní, hoci jedno a to isté množstvo môže byť rôznym spôsobom usporiadané, a kvalita bude podmienená nie len množstvom, ale i usporiadaním. (Doplnenie 08.10.2001)

Okrem toho, druhý predpoklad vyžaduje nevyhnutnosť mať okrem samotnej jedinečnej „matrici“ - prvozákladu aj prostriedky dovoľujúce navyšovať postupnosť vzájomnej vloženosti – ktoré svojou podstatou predstavujú to isté Božie Predurčenie bytia, no skonfiškované z predmetu úvah: buď pre chybnosť úvah, alebo aby sa vyhli nazvať veci pravým menom.

Avšak tieto dva preskúmané vzájomne sa vylučujúce predpoklady sú takisto vyjadrením dvoch rozdielnych svetonázorov, ktoré sa taktiež vzájomne vylučujú:

Prvý – Bohocentrický. Vo svojej podstate vychádza z toho že Vesmír vcelku, ako aj jeho časti, planéta Zem aj ľudstvo je Božím výtvorom, plodom Predurčenia Tvorcu a Všemocného, a život ľudí s týmto svetonázorom prebieha v medziach Božieho Zámeru. Pre človeka žijúceho v medziach tohto Zámeru je prirodzené si uvedomovať že Svet je jeden a celistvý, a všetko v ňom (vrátane vzťahov medzi ľuďmi) je príčinnonásledkové, *mnohovariantné (vo všeobecnosti)* prozreteľno (*predvídateľno) účelové. A každý jeden človek buduje svoj život v medziach Božieho Predurčenia a to buď v súlade so Zámerom, alebo mu svojou činnosťou odporuje. V prvom prípade je pre človeka Boh – nadmiernou realitou, hierarchicky najvyšším Všeobjímajúcim riadením, s Ktorým sa neustále snaží udržiavať istú etiku osobnostných vzťahov na osnove objektívnej morálky. V druhom prípade prebieha proces neustáleho odporovania (zo strany subjektu) Božiemu Zámeru, v ktorom sa takto prejavuje určitý druh morálne-podmieneneho svetonázoru jedinca.

V Bohocentrickom svetonázore sú miera a matrica rôznymi názvami (ruský a latinský) jedného a toho istého objektívneho javu. Ak chápeme Božie Predurčenie bytia *všetkého čo je* ako – mnohorozmernú maticu možných stavov všetkej matérie vo Vesmíre, tak potom určitá časť matrice – Božieho Predurčenia je dostupná aj ľudskému vnímaniu miery. V podstate ktorýkoľvek vnímavý a neskazený človek, ktorému bola zhora daná schopnosť rozlišovať príčinnonásledkové väzby vlastnej existencie a okolo neho sa skladajúcich okolností, vníma prejavy Božieho Zámeru (ako hierarchicky Najvyššieho všeobjímajúceho riadenia) a preto dokáže, a evidentne sa aj snaží formovať svoju činnosť v súlade s Bohom, v medziach Jeho zámeru na osnove svojho čítania miery.

Druhý svetonázor možno nazvať „Ja-centrickým“, (egocentrickým - v latinskom variante). Vo svojej podstate je buď *úplne ateistický*, keď stavia človeka do pozície boha či pokoriteľa Prírody, alebo *panteistický* kedy zbožštvuje Vesmír v celku, platiac daň za to, že zďaleka nie všetko v Prírode je podriadené človeku i ľudstvu v celom. No v oboch variantoch tento svetonázor trvá na tom, že Vesmír, planéta Zem s biosférou a ľudstvom v nej sa nejako „samovytvorili“ (no pritom sa v podvedomí človeka prikloneného k takémuto svetonázoru aj tak vynára otázka: z čoho?). Následkom výbuchu (znova otázka: čoho?). Následkom veľmi dlhej evolúcie (znova: čoho?)

Pre takýto svetonázor je typické vnímanie objektívnej reality *ako množstvo* nijako medzi sebou neprepojených *náhodných javov*, procesov, faktov, *ktorých neustála obmena* rôznorodých kombinácií *určuje podľa neho evolučný vývoj vesmíru*, „samorealizujúci sa“ v súlade s odhalenými aj ľuďmi ešte neodhalenými zákonmi prírody.

Toto je výsledkom toho, že ateista považuje všetky neviditeľné príčinnonásledkové väzby medzi rôznymi javmi (v ktorých sa bezprostredne prejavuje hierarchicky Najvyššie všeobjímajúce riadenie Všemocného) za objektívne neexistujúce: Všetko čo jedincovi nie je dané priamo vnímať, mnohí racionálne hodnotia ako objektívne neexistujúce. Takýto svetonázor stavia do centra vesmíru (aj nevedomky) buď človeka a jeho ohraničené možnosti, alebo zákony prírody (ktoré len čo si človek osvojil začal sám seba ospevovať ako „korunu“ prírody). Avšak Ja-centrizmus ostane Ja-centrizmom, bez ohľadu na šírku svojho horizontu: „Ak som aj videl ďalej ako ostatní, tak iba preto, lebo som stál na pleciach veľikánov“, - I.Newton.

A následkom neviditeľného ale citeľného ateizmu v „Ja-centrickom“ svetonázore, (*jeho obete) vnímajú snahu človeka o pochopenie jediného Boha a jeho Zámeru (prozreteľnosti) *vo vzťahu k tvoreniu* ako presný opak snahy človeka spoznávať zákony prírody.

4. „Matričné” riadenie

V postupnostiach vzájomnej vloženosti matrič Objektívnej reality možno objaviť a rozlíšiť špecifické matrice, ktoré môžu predurčovať priebeh rôznych (podľa ich charakteru) procesov: fyzikálnych, biologických, sociálnych. A matrice určujúce priebeh výlučne vnútrospoločenských procesov, predstavujú osobitý záujem pre ich vplyv na osud spoločnosti, keďže zmena matrice takéhoto druhu by znamenala priamu alebo nepriamu zmenu osudu národov, civilizácií a ľudstva ako takého.

V oboch svetonázoroch opísaných vyššie vystupuje „matrica“ v úlohe programu mnohovariantného algoritmu, v medziach ktorého ľudstvo rozvíja svoju kultúru¹¹. Pod vplyvom kultúry v ktorej vyrastá človek (disponujúci určitým genetickým potenciálom rozvoja) sa vytvárajú vedomé zvyky, *podvedomé automatizmy správania* a postoje človeka k javom jeho vnútorného i vonkajšieho sveta. Podvedomé automatizmy psychickej činnosti sú dominantou vnútorného a zvonka viditeľného správania sa človeka v objektívnej realite. Je to podmienené možnosťami vedomia človeka v bežnom bdelom stave udržiavať v mysli 7 – 9 objektov alebo procesov a spracovávať informáciu s rýchlosťou 15 – 16 bitov za sekundu¹².

Niekedy sa tieto podvedomé automatizmy nazývajú „stereotypmi“ (konkrétne L.N.Gumil'ov v jeho prácach o etnogenéze). Ich podstata môže byť vedome identifikovaná a ohodnotená ako „dobro“ alebo „zlo“ v určitých životných situáciách. Neurčitost' stereotypov správania a postojov k rôznym javom objektívnej reality, a tiež neochota zorientovať sa v ich etickej podstate „dobro - zlo“ vo vzťahu k Božiemu zámeru, je jedným z hlavných príznakov toho že život prebieha v medziach nejakej protiludskej matrice. Táto matrica formuje určitý typ kultúry, ktorej protiludská podstata je (jej majiteľmi) chránená pred odhalením všakovakými priamymi aj nepriamymi tabu (*prípadne dogmami) ako ochrana pred objasnením. Tento typ stereotypov plodí konfliktnú vnútornú algoritmiku psychickej činnosti jednotlivca aj spoločnosti ako celku, čo sa potom prejavuje rozličnými druhmi psychických a psychosomatických ochorení, nehodovosti, traumách a ďalších nešťastiach, typických pre obraz dnešnej civilizácie. Preto je nielen možné, ale aj životne nevyhnutné prehodnocovať prednosti a nedostatky tej ktorej matrice a rovnako aj ňou splodenej kultúry¹³. Vystúpenie za medze jednej matrice nevyhnutne so sebou nesie prechod do inej matrice, s iným typom kultúry.

A v súlade s povedaným, existuje druh moci, nespádajúci do zorného poľa tradičnej politológie (a preto ležiaci mimo jej chápania), no každopádne nerozlučne spätý s procesmi prebiehajúcimi vo *svete (realite) matic-predurčení*. Za prvé, jedná sa o podriadenosť spoločnosti určitej matrici, alebo skupine matrič. Za druhé, jedná sa o moc ľudí nad spoločnosťou, ktorí majú schopnosť zničiť, pretvoriť a splodiť ešte neprejavujúce sa matrice, predurčujúce život ľudských spoločností v medziach Všeobjímajúcej Matrici – Božieho Predurčenia bytia.

Ak sa pokúsime opísať obsah takýchto matrič, tak vznikne **konceptia života spoločnosti** – ako určitý ideál a súbor prostriedkov, určených na prenesenie tohto ideálu do života. Primerane tomu, moc na osnove matričných procesov my nazývame už mnohé roky **mocou konceptuálnou**. Pri tom treba chápať, že konceptia života spoločnosti – to nie je ideológia. Ideológia dokonca nie vždy je prejavom koncepcie, no hlavne je jedným z prostriedkov uvedenia koncepcie do života. Takto boli v ľudskej histórii prikrýté všetky najsofistikovanejšie otrokárske systémy ideológiami oslobodenia ľudí od útlaku. Avšak otroctvo (*v skrytejšej forme) bolo stále základom tých koncepcií, ktoré zatiaľ čo sa prikrývali ideologickými systémami hlásajúcimi slobodu, ostávali sami sebou počas mnohých storočí a zvládli pritom ešte vymeniť niekoľko ideologických zásteriek. A konceptia života spoločnosti, to nie je ani jej činné zákonodarstvo či legislatívne projekty. Každá forma zákonodarstva – to sú hraničné mantinely, prípadne línie frontov na ktorých sa jedna konceptia ochraňuje pred uskutočňovaním (v tej istej spoločnosti) inej, nezlučiteľnej s ňou koncepcie.

No ak sa niekto domnieva, že Vnútny Prediktor ZSSR sa rozhodol spätne spojiť pojem „konceptuálna moc“ s tým, čo odhalil film „Matrix“ svojim účastníkom, tak nech sa potom pozrú do prác VP ZSSR „Mŕtva voda“ (vo všetkých vydaniach, počnúc rokom 1991 až po súčasnosť), do nedokončenej knihy „К Богдаержавию...“ a nech si pozrie, že je tam povedané pochopiteľne a priamo — o matriciach-predurčeníach, aj o konceptuálnej moci, — a nie v alegoricko-obraznej forme umeleckého filmu, ktorý každý pochopí inak.

Vzhľadom na dejovú líniu filmu, ak sa filmoví hrdinovia skutočne dostali z pod moci „Matrici (Matrixu)“ - stroja na slobodu, ničím a nikým neohraničenú, tak potom ich *bezhranične slobodná* predstavivosť musela

¹¹Kultúrou sa tu myslí všetka informácia, ktorá sa neprenáša z pokolenia na pokolenie geneticky, vo forme hotovej k použitiu.

¹²Pri premietaní kinofilmu s rýchlosťou menšou ako 15 obrázkov za sekundu, vedomie vníma film ako postupnosť obrazov; pri rýchlosti 16 obrázkov za sekundu a viac, vedomie prestane vnímať sekvenciu obrazov a vníma film ako jeden celok.

¹³L.N.Gumil'ev svojim odhalením „stereotypov etnogenézy“ sňal morálno-etickú zodpovednosť z ľudí a priradil ich k zákonom prírody: „...tu sa stretávame s javom daným prírodou, za ktorý človek morálnu zodpovednosť nenesie, dokonca aj keď pritom hynie prekrásna panenská príroda a veľkolepá cudzia kultúra. Smutné? Iste! Ale čo sa dá robiť!“ (L.N.Gumil'ev, „Etnogenéza a biosféra Zeme“, vyd. 3, stereotypné, Leningrad, „Hydromet-izdat“, r.1990, str. 462).

No takýto názor nie je hodný človeka... V tomto utvrdení sa pomýlil a bol nespravodlivý.

každému z nich dovoliť (a tým viac všetkým ako kolektívu) splodiť novú maximálne všeobjímajúcu maticu vyššieho stupňa, pomocou ktorej by mohli (bez všetkých teatrálnych efektov) „vynulovať“ alebo pretvoriť maticu v ktorej existoval strojový systém menom „Matrica (Matrix)“, z moci ktorej sa akože oslobodili do „reálneho sveta“.

Vstúpiac do sveta splodeného hocakou vloženou maticou, zo sveta jej nadradenej, objímajúcej matrice vyššieho stupňa – to samotné stačí na deklarovanie¹⁴ (vyhlásenie) všetkých svojich súperov neexistujúcimi, nevládnymi alebo nejakým spôsobom pozmenenými, a deklarovanie seba neviditeľným a všemohúcim (evidentne nesmrteľným a nezraniteľným vo svete, ktorého matéria naplňa vloženú maticu). Po tomto, všetky teatrálné efekty so streľbami, bitkami, miznutie cez káblové telefónne linky a až tragická nemožnosť skryť sa pred prenasledovateľmi viac nebudú nutné, namiesto toho postačí sa rozplynúť vo vzduchu; alebo (nechať ich samých s „Matrixom“ a jeho živými snami a) zmiznúť cez mobilnú sieť.

Všetky tieto špeciálne efekty pre divákov by sa stali celkom nepotrebné, *pri skutočnom vstupe do procesu, ak by aj nie z objímajúcej matrice*, tak prinajmenej z alternatívnej matrice rovnakého stupňa; takéto veci ťažko možno považovať za zábavu s cieľom nájsť nejaký pôžitok.

V podstate, podobné riadenie procesu na osnove *pôsobenia na vložené matrice bytia z nadradenej (objímajúcej) matrice*, predviedli hlavnému hrdinovi Andersonovi-Neovi takzvaní „agenti“. Po jeho zatknutí, on sa „dožadoval svojich práv“ a pýtal si telefón: na to „agenti“ ho deklarovali nemým, *pod vplyvom operátora programovacieho jazyka vysokej úrovne*, spustiaceho vyplnenie mnohých nízkoúrovňových príkazov, sa Neovi náhle zatiahli ústa. No aj „agenti“ vo svete splodenom ich maticou, nepôsobia bezhranične slobodne. Ak by to tak bolo, nemali by potrebu prehovárať Andersona-Nea aby s nimi spolupracoval: jednoducho by mu preprogramovali psychiku tak, že by sa stal bezúhonným „občanom“ lojálnym systému, alebo by zaplátali všetky diery v ich vlastnej „Matrici (Matrice)“ a prelomili by server „Sionu“ sami, bez jeho pomoci. Určitú predstavu (najskôr podvedomú) o podobných možnostiach matričných zmien reality tvorcovia filmu majú, nakoľko práve takými prostriedkami sa „agenti“ pokúšali chytiť posádku „Nabuchodonozora“, keď zmenili obyčajný dom fabrikovaný „Matrixom“ na „kamenné vrece“ bez okien a dverí. No táto udalosť – je len ďalším znamenitým momentom, poukazujúcim na objektívne jestvovanie všeobjímajúcej matrice Najvyššieho Predurčenia, narušiť ktorú nie je dané nikomu.

Skúmajúc všetky tieto *matričné* (v najvšeobecnejšom zmysle slova) *vzájomné vzťahy a operácie*, spomínali sme ešte **matériu**, ktorá naplňa akúkoľvek **maticu**; a **informáciu**, ktorá dáva matérii (čo naplňa maticu) obraz-y. Inými slovami svet, Vesmír sa v Bohocentrickom svetonázore javí ako trojjedinstvo: „matrica (miera) – matéria – informácia“.

Vo vzťahu k dvojici „**matéria - informácia**“ je **matrica** Božím Predurčením bytia, to jest miera rozvoja. Šiesty zmysel hociktorého človeka bez ohľadu na to či je „normálny“ alebo „senzibil“, - je zmyslom miery, bezprostredného vnímania Predurčenia Božieho (druhá vec je, do akej miery je u rôznych ľudí rozvinutý a ako pozorne ho vnímajú)

Vo vzťahu k matérii, je matrica skutočne *maticou jej možných stavov a možných prechodov z jedného stavu do druhých možných stavov skrze premeny*.

„Niet vecí bez obrazu“, - hovorí ruské príslovie. Možno ho ešte doplniť: **niet matérie bez obrazu, zadaného určitou maticou**. Obraz – to je informácia.

Vo vzťahu k informácií je matrica – mierou bytia – systémom kódovania informácie. Ako je známe, informácia bez systému kódovania neexistuje.

Každopádne v tejto zostave maximálne zovšeobecnených kategórií „matrica (Predurčenie, miera bytia) - matéria - informácia“ nezostalo miesto ani pre *čas*, ani *priestor*. Ako to že pri opise sveta v termínoch trojjedinstva „matérie – informácie - miery“ sa podarilo zaobiť bez týchto, zdalo by sa nevyhnutných pojmov? Jedine preto, že:

Roz-*miera* priestorov a *miera*-teľnosť času – je len jednou zo zložiek (*parametrov, deklarácií) matrice-predurčenia. Vzhľadom na to sú priestor a čas (tzv. „časopriestorové kontinuum“ teórie relativity) – druhoradé vo vzťahu k matrici (*ako takej) a neexistujú bez matérie a informácie (maticu naplňajúcich); v živote sú priestor a čas mikro- aj makro- svetov – sekundárnymi následkami matrice-predurčenia bytia.

¹⁴V zmysle operátora mnohých programovacích jazykov „DECLARE“ (vyhlásiť), deklarujúceho vlastnosti objektov, ktoré sú spracovávané algoritmi programu.

5. O maticiach a egregoroch

Isteže, subjektívna realita je to čo vníma každý. No objektívna realita je aj to, čo sa nachádza mimo nášho vnímania. Zmena konfigurácie telesných zmyslových orgánov, zmena konfigurácie biopolového systému organizmu menia vedomé vnímanie Objektívnej reality, vo výsledku sa potom do subjektívnej reality dostáva (a aj ostáva v nej) to, čo v nej prv nebolo. Existujúci výraz „spil sa tak, až čertov videl“ je o tom, že do subjektívnej reality opílca sa dostalo to, čo predtým existovalo mimo nej.

Vo filme sa hlavný hrdina prebúda akoby do pravdivej reality mimo ilúzie, plodenej strojovým systémom „Matricou“, pritom je to presun vedomia z jedného fragmentu (bunky) objímajúcej matrice do iného fragmentu (bunky), toho istého stupňa. Samotný proces prechodu z jednej reality (bunky) do vedľajšej je zobrazený ako nočná mora.

Protagonista sa vyklúva z nejakého vajca, ovinutý chápadlami, prenikajúcimi do jeho tela, ktorých je najviac v oblasti chrbtovej kosti; obzerá sa a vidí desivý pohľad: akési strojové mrakodrapy, postavené v radoch a ovešané podobnými vajcami v akých bol aj on videl v nich iných ľudí. Nejaké monštrum, ktoré očividne patrilo „imúnnemu systému“ „Matrica“, uvidelo poruchu vo „vajci“ v ktorom bol Anderson-Neo a identifikovalo to ako výrobnú chybu, takže z kľbka chápadiel (káblo) odpojilo to čo bolo Andersonom, a spláchlo ho do kanalizácie, kde protagonista stráca vedomie. Z kanalizácie ho vyloví iný systém a ten ho oživí. Po tomto v novej realite dostáva medicínsku pomoc a miesta odkiaľ mu viedli káble predchádzajúceho systému na chrbtici mu ošetrí (americkou supermastičkou).

Ak človeka toto dojme, potom aj všetko ostatné je dosť dojímavé. Ak človeka toto nepohne k emóciám, potom vstáva otázka: s čím by mal korelovať (vzájomne súvisieť) tento prenos vedomia protagonistu zo sveta živých snov do sveta inej reality, v ktorej sa akoby dosahuje takmer bezhraničná sloboda matric rôzneho druhu?

Subjektívna realita je pre vedomie väčšiny ľudí tým, čo možno nazvať hmotným svetom. Avšak svet najrôznejších prírodných polí nie je prístupný vedomému vnímaniu väčšiny. Napriek tomu on objektívne jestvuje, a táto existencia je nepriamo fixovaná prístrojovou bázou súčasnej vedy. Priamo je a bola vždy dostupná vedomému vnímaniu menšiny. V minulosti o takých ľuďoch vraveli že „vidia duchov“, dnes ich nazývajú „senzibilmi“. Niektorí spomedzi tejto menšiny ľudí vedome vnímajú poľovú realitu (svet „duchov“) vizuálne ako navrstvenú na hmotný svet, podobne ako na fotografický list papiera možno preniesť obraz z dvoch rôznych negatívov. Sú aj takí, ktorí vnímajú *poľovú a hmotnú realitu* ako dva rôzne svety.

Pri opise vzájomných vzťahov jedincov s poľovou realitou slovami, niektorí senzibili rozprávajú o všelijakých „pripojeniach“ k človeku, chápadlách a prísavkách, prísavajúcich a prenikajúcich do tela skrze svietiacu „škrupinu vajca“ – hranicu aury jedinca. „Pripojky“ sú rozmiestnené prevažne pozdĺž chrbtovej kosti, tak ako to bolo ukázané i vo filme. „Pripojky“ majú svoj začiatok i koniec, a primerane tomu, všetci „pripojení“ spoločne vytvárajú kolektívne určitý systém, v ktorom každý z nich je špecializovaným funkčným elementom.

Takýto druh systému v ezoterickej vede, okultizme, v slangu „senzibilov“ sa nazýva egregor. Nakoľko vo filme nie je vidno, kam smerujú konce materiálnych „hadíc-prísaviek“, tak tento systém nie je zobrazený ako poľová štruktúra, ale ako stroj „Matrica“ patriaci do materiálneho sveta. Vo filme bolo povedané že, celé ľudstvo je pre stroj „Matricu“ zdrojom energie – jeho baterkami. Vo vzťahu k egregorom je to u väčšiny analogické: dobíjať ich svojou energiou, potrebnou na uskutočňovanie cieľov majiteľov a manažérov týchto egregorov. Cez tieto „pripojky“ každý jedinec dáva egregorom časť svojej energie, a cez tie isté „pripojky“ egregor a jeho manažéri pôsobia na všetkých „pripojených“, následkom čoho všetci títo (viac či menej) nemajú seba úplne pod kontrolou.

To jest, všetka postupnosť desivých obrazov vo filme - to nebola žiadna fantázia ani schizofrenický výplod mysle, ale kinematografická vizualizácia plne reálneho egregoru, ktorý riadi momentálne Západnú regionálnu civilizáciu.

A odpojenie hociktorého jedinca z pod moci ním neželaného egregoru (ako to bolo správne ukázané v „Matrici“) začína identifikovaním „pripojok“ a ich následným odstránením. Proces odpájania sa od egregoru môže v skutočnosti u jedinca prebiehať v dvoch etapách: V prvej etape – tretia strana svojim úsilím spretrhá energeticko-informačné putá medzi jedincom a egregorom; a v druhej etape, keď už je jedinec umelo izolovaný od egregoru, predloží sa mu informácia, charakter ktorej vylučuje návrat k predchádzajúcemu egregoru. Pri tom zároveň nevyhnutne vzniká informačná jednota s tým, kto mu poskytol túto informáciu. A ak je táto informácia majetkom určitej skupiny ľudí, automaticky tu vzniká pripojenie k tomuto nimi formovanému egregoru. Reálne nie je možné aby človek žijúci v spoločnosti seba podobných nebol pripojený k absolútne žiadnemu egregoru.

No vzťahy jedinca s egregormi splodenými kultúrou môžu byť rôzne:

- * Jediniec môže byť nevoľníkom egregoru¹⁵ (nevoľníkmi egregorov sú zároveň aj ich egregoriálni lídovia – čiže tí jedinci, ktorých vôľa v egregore dominuje, každopádne iba v medziach egregoriálnej algoritmiky a informačného zabezpečenia, a prekročiť tieto hranice nedokážu)
- * Jediniec môže byť manažérom egregoru (manažér egregoru nie je zviazaný egregoriálnou algoritmikou a informačným zabezpečením), vo vzťahu ku ktorému sú iní jeho účastníci nevoľníkmi.
- * Egregor môže byť všeobecným majetkom jedincov, z ktorých ani jeden nie je jeho nevoľníkom, *a práve toto je pre človeka normálnym vzťahom medzi individuálnou psychikou jedinca a egregoru.*

Podľa námetu filmu, ak sa vyťahnu všetky „prípojky“ (k zlej „Matrici“ zotročujúcej ľudí), a miesta ich prieniku do tela s cieľom rýchleho uzdravenia rán sa namažú „americkou supermastičkou“, potom by u hrdinov filmu (oslobodených od „prípojok“ k zlej „Matrici“) malo prebiehať všetko v skvelej harmónii bez rozličných vnútorných problémov a konfliktov v ich kolektíve. Každopádne v tomto okamihu zápletky filmu zlyháva.

Následkom toho, že fantázia scenáristov, režisérov a hercov žije v zajatí matrice biblickej civilizácie, a tiež autori filmu v období jeho tvorby sa ukázali byť morálne nespôsobilí aby vystúpili z jej žalárnych stien, vďaka tomu nemajú ani najmenšiu predstavu o charaktere alternatívnej matrice-predurčenia a o obraze života pod jej konceptuálnou mocou. Práve z tohto dôvodu hrdinovia filmu, hoc sa formálne oslobodili od moci zlej „Matrice“, na slobode (v akoby „reálnom svete“) sa správajú presne tak isto, ako aj osoby žijúce v moci „Matrice“. Toto treba dať do súvisu s ruskou literatúrou, ktorej autori pracovali na tom, aby sa ľudstvo nie formálne, ale celou svojou podstatou oslobodilo z moci biblickej matrice: preto postavy — poém A.S.Puškina „Ruslan a Ľudmila“, románu N.G.Černiševskovo „Čo robíš?“, mnohých diel I.A.Jefremova a predovšetkým, - „Hmlovina v Andromede“ a „Hodina býka“ — sa chovajú úplne inak, než je to zvyčajne väčšine postáv v dielach davo-„elitárnej“ biblickej postavy. Aj to je indikátor, že fantázia mnohých ruských umelcov bola slobodná od Biblického jarma počas všetkých časov.

Špecialisti a ich konzultanti od „senzibilov“ po okultistov akosi zabudli na hlavný *system* „prípojok“, ktorá v podstate premieňa ľudstvo (nosiťľa technickej civilizácie) na vírus – parazita na tele Matky Zeme. O tomto systéme „prípojok“ bolo známe už pradávnou, ešte počas doby kamennej sa táto „prípojka“ vyobrazovala priamo, názorne a zrozumiteľne (*jedna z jaskynných malieb objavených v Afrike).

Na kresbe vôbec nejde o prapôvodnú analógiu súčasných nemravných obrázkov na stenách toaliet a výťahov. Ide o to, že v hmotnom svete neexistuje hmotná analógia k tomu čo je zobrazené na obrázku. Obrázok je preto alegóriou v upravených obrazoch hmotného sveta ktorý informuje o realite patriacej do jedného z nehmotných svetov. Na ňu sa teraz pozrieme.

Psychika akéhokoľvek jednotlivca – je mnoho - komponentovým informačným systémom. Presnejšie, psychika je informačno-metrickým systémom, nakoľko psychika je hlavne algoritmikou. *A algoritmika – to je postupnosť krokov spracovávaní informácií, ktorá by nebola možná bez rôznych druhov matric špeciálnych pre túto konkrétnu algoritmiku – transformátorov mier, ktoré predstavujú určitý druh „kopirákov“ z objektívnej všeobjímajúcej miery-matrice – Vyššieho Predurčenia bytia.*

15V zmysle že správanie osoby nie je plne určované svojou vlastnou vôľou, ale je pokračovaním algoritmiky egregoru (*doplnok z anglickej verzie tejto knihy)

Psychika rodí správanie človeka na osnove toho, čo sa v počítačovom svete zvykne nazývať informačným zabezpečením (software). Informačné zabezpečenie správania človeka je rôznorodé a zahrňuje do seba tieto zložky (komponenty):

- * Inštinkty biologického druhu „Homo Sapiens“;
- * Návyky, prebraté z kultúry spoločnosti v podobe hotovej k použitiu a vykonávané prevažne automaticky (podobne ako inštinktívne programy) v situáciách – spúšťačoch;
- * Plody vlastného intelektuálneho úsilia jednotlivca;
- * Intuíciu, ktorá tiež nie je rovnorodá a zahrňuje do seba:
 - * Výsledky autonómnej (izolovanej od prostredia) práce podvedomých úrovní psychiky samotného jednotlivca;
 - * Duchovný (biopol'ový) vplyv kolektívnej psychiky na psychiku jedinca, za pomoci ktorého je prepojený s duchovným svetom;
 - * Pokúšania z vonka a posadnutosť, ako výsledok pôsobenia poľa na jednotlivca zo strany iných subjektov, či už stelesnených, ako aj netelesných duchov;
 - * Bezprostredné vedenie Zhora.

Informačné zabezpečenie správania, vyvierajúce z niektorej spomedzi vymenovaných rôznorodých zložiek, sa nie vo všetkých životných okolnostiach bezkonfliktne znáša s informačným zabezpečením z iných spomenutých zložiek. Podľa toho, čomu dáva jednotlivec prednosť (dovoľuje tej či onej algoritmickej realizovať sa v jeho správaní, tak v hmotnom aj „nehmotnom“ (*neviditeľnom pre väčšinu) svete) – vyvíja sa stroj (typ štruktúry) jeho psychiky (dokonca ani keď nevie čo to stroj psychiky je). Následkom nejednoznačnosti, čomu dať prednosť pri riešení konfliktov medzi rôznymi zložkami nášho informačného zabezpečenia v psychike, v spoločnosti sa prejavuje viac či menej zreteľná tendencia k polarizácii:

- * Jeden pól tvoria tí, ktorí sa zväčša podvedome snažia všetko podčiniť uspokojeniu svojich inštinktívnych potrieb;
- * Druhý pól tvoria tí, ktorí sa viac menej vedome usilujú všetko priviesť do harmónie s Božím zámerom a žiť v medziach Božieho vedenia.

Prví sú nositeľmi **zvieracieho typu psychiky** a svojou podstatou predstavujú hovoriace antropoidné opice, viac menej vycvičené vplyvom kultúrneho prostredia civilizácie. Druhí sa nachádzajú na rôznych štádiách cesty k tomu, aby sa nevratne stali Ľuďmi – nositeľmi ľudského typu psychiky.

Medzi týmito dvoma pólmi spoločnosti sú rozdelení (v matematickom zmysle štatistického rozdelenia) všetci ostatní: rôznorodí **bioroboti-zombi** – to sú tí, ktorí sa vzdávajú slobody svojho rozumu pri zadávaní a riešení úloh, a tiež odmietajú aj intuíciu a svoju vôľu podriaďujú vonkajším faktorom.

Uprostred zombi sa vyčleňuje jedna špecifická skupina – **démonické osobnosti** – to sú tí, ktorí sa nevzdávajú rozumu ani intuície, ale odmietajú pri tom vedenie Zhora a opájajú sa svojvôľou, či už vlastnou, alebo iných materiálnych prípadne nemateriálnych bytostí. Avšak pri detailnejšom pohľade sú všetci zombi, vrátane démonických bytostí rovnako nositeľmi zvieracieho typu psychiky, ktorej inštinkty sú spútané v okovách kultúrnych noriem alebo vystupujú pod rôznymi „zásterkami“ formálnych výdobytkov v kultúre hedonizmu¹⁶, ktorému podriaďujú všetky komponenty psychiky, snažiac sa ťažiť potešenie zo všetkého.

Inštinkty biologického druhu – to sú programy presného účelového správania sa ich nositeľa, a nie hocaké neurčité „všeobecné“ inštinkty. V živote akéhokoľvek druhu základnú úlohu hrajú pohlavné inštinkty, pod vplyvom ktorých prebieha reprodukcia populácie v následnosti pokolení. Algoritmy reprodukcie pokolení u všetkých dvojpoľných druhov (ku ktorým sa radí aj človek) sú prerozdelené na predstaviteľov jednotlivých pohlaví (podľa rozdielných funkčných špecializácií fragmentov ich činnosti).

U druhu „Homo Sapiens“ sú inštinkty sformované tak, že muž pri zvieracom type stroja psychiky je psychologicky podriadený žene.

Pri úlohe reprodukcie nových pokolení svojho druhu je inštinktívne naprogramovaný na starostlivosť o ženu spolu s deťmi ktoré porodila. No táto psychologická podriadenosť – závislosť muža so zvieracím typom psychiky od „zhovievavosti“ ženy k nemu tu existuje bez ohľadu na to, či sa reálne vytvorili medzi konkrétnym mužom a ženou pohlavné vzťahy alebo nie. To umožňuje lepšie pochopiť priamy význam hore uvedenej

¹⁶Hedonizmus (z gréckeho Hedoné - pôžitok) – etický smer, hlásajúci pôžitok a zábavu ako najvyšší cieľ a motív ľudského správania (Epikuros). V novoveku je charakteristický pre utilitarizmus. Utilitarizmus – princíp hodnotenia všetkých javov z pohľadu ich užitočnosti. V súčasnom živom jazyku možno hedonizmus zhrnúť ako – otroctvo bezohľadne vše požírajúceho, a preto aj samovražedného pôžitkárstva.

prekreslenej skalnej maľby: žena ovláda muža na diaľku, prostredníctvom psychologickéj závislosti od nej na osnove pohlavných inštinktov, čo je alegoricky na obrázku znázornené ako dlhá šnúra medzi nimi, podobná káblu spájajúceho robota s ovládacím pultom.

No aj údel ženy so zvieracím typom stroja psychiky nie je závideniahodný. Nejednen osud bol zmarený podriadenosťou ženy inštinktom, spojených so známymi atribútmi jej tela: túžby po pohlavnom uspokojení, pričom v biosfére zákonite nasleduje počatie; zneužitia materských inštinktov niektorými deťmi, čím si ich „omotávaajú okolo prsta“¹⁷.

Podstatu tohoto javu nemenia ani vycibrené kultúrne „zásterky“, ktoré v správaní ľudí prikrývajú to, čo sa priamo a otvorene prejavuje v správaní mačiek a kocúrov v marci, ktorí nevedia čo zo sebou.

Nikto nemôže vyčítať americkej kinematografii, že by bola príliš delikátna v otázkach odhaľovania na verejnosti obnaženého ľudského tela a rôznorodých manipulácií s pohlavnými orgánmi. Preto tá skutočnosť, že „prípojka“ vyznačená na obrázku z doby kamennej vo filme chýba, hovorí o tom, že tvorcovia filmu nechápu jej skutočnú úlohu v osudoch dnešnej civilizácie. No ako sa hovorí, „príroda si vždy nájde cestu...“, takže ak problém skutočne existuje, umelec aj bez toho aby vedome chcel, zobrazí v svojom výtvore jeho existenciu. Tak tomu bolo aj vo filme „Matrix“.

Hoci sa „prípojka“ pohlavných inštinktov vo filme neukázala počas scény oslobodzovania Andersona od ostatných prípojok a ošetrenia „najlepšou americkou mastičkou“, aj tak si autori filmu neodpustili preskúmanie jej vplyvu na chod boja protagonistov so zlou „Matricou“. V scénach kde je zobrazená „bojová príprava“ Andersona na rôznych polygónoch, v jednom z cvičných programov (vypracovanými programátormi odboja pre hackerský boj s „Matricou“) je epizóda, ktorá má súvis práve s touto „prípojkou“.

Morfeus a Anderson idú po ulici mesta, vymodelovaného cvičným programom. V jednotvárnom dave oproti nim kráča žena v červenom, výrazne sa odlišujúca svojim zjavom od davu. Anderson prechádza ulicou, a keď sa míňa so ženou v červenom, *vplyvom podvedomých automatizmov správania* sa otáča za ňou, tak ako si to žiadajú inštinkty. Avšak „žena v červenom“ sa mení na „agenta“ „Matrixu“ a ide spustiť „smrteľnú“ paľbu z pištole. Vnímavý, premýšľajúci divák pochopí, že človek na to aby bol slobodný od zlých matric, musí mať tak usporiadanú štruktúru algoritmiky automatizmov podvedomých úrovní psychiky, aby nebol rukojemníkom inštinktov a ani ich kultúrnych „zásteriek“.

¹⁷Primerane tomuto rozdeleniu inštinktami podmienených programov správania, pri zvieracom type psychiky subjektov vychádza že: priami psychologický tlak ženy na svojho manžela je vo väčšine prípadov efektívny, no vo vzťahu priameho tlaku na ňu zo strany jej detí je bezbranná (zachrániť sa pred týmto tlakom z väčšej časti dokáže len tak, že vyzve manžela aby ten zatlačil na deti); priami psychologický tlak manžela ženy na jej deti býva efektívny, pokiaľ sa pred ním deti neochránia tak, že požiadajú matku aby tá zatlačila na jej manžela.

V rodine, kde určitým spôsobom vládne zvierací stroj psychiky, ale v mäkkej forme, takže priami nátlak sa vyskytuje iba zriedkavo: matka môže vysvetliť otcovi, čo si želajú deti; a deti môžu vysvetliť matke, prečo u nej vznikajú nezhody s otcom (alebo mužom ktorý na seba prijal otcovskú starostlivosť).

No toto normálne rozdelenie algoritmiky správania môže byť oklamané pri prechode na démonický typ stroja psychiky, ktorý mení život rodiny na tichú (vo vnútornom, duchovnom svete) alebo hlasnú (v spoločnom hmotnom svete všetkých) nočnú moru: deti predvádzajú svoju vyspelosť otcovi, pričom dcéry sa tvrdošijne snažia získať nad ním aj svoju ženskú psychologickú moc. Muži sa začínajú správať vo vzťahu k svojim manželkám presne tak, ako by sa správali k svojim deťom. Matky sa pokúšajú získať ženskú psychologickú moc nad odrastenými synmi, alebo nevedia žiť v harmónii so svojimi dospievajúcimi dcérami, ak už nevedia svoje deti psychologicky zahnať do doječenského veku, keď sa vôľa detí ešte neprejavovala. Ak sa matkám podarí udržať deti v doječenskom veku alebo ak sú matky neblomné v svojom úsilí ich psychologicky zahnať do doječenského veku, potom matky sami mrzačia osudy svojich detí, ničia ich budúce rodiny a vylučujú samotnú možnosť rodinného šťastia ich detí v rodinách ktoré si založia..

V rodine vybudovanej na osnove a pri panovaní u jej členov Ľudského stroja psychiky, disharmónia (aj v prípade zmeny jej personálnej zostavy a veku jej členov) nevzniká. Pri neľudských typoch stroja psychiky, zmena veku členov rodiny alebo jej personálnej zostavy vždy naplňa nesúlad – následkom nesúladu nemenných algoritmov inštinktívnych programov *s meniacimi sa životnými okolnosťami*.

6. Oslobodenie je v Premene obsahu, a nie v zmene výzoru

Človek sa od všetkých ostatných živých organizmov v biosfére Zeme odlišuje (pomimo artikulovanej reči) tým že:

- * Iba človek má rozum, slobodný v tom zmysle, že sám stanovuje hranice možného (vrátane morálne a eticky prípustného) pre seba¹⁸;
- * Má vôľu, ktorá vždy pôsobí z úrovne vedomia, a ktorá môže podriaďovať správanie určitým požiadavkám a zákazom, vychádzajúcim z rozumu alebo intuícii.

No vôľa nie je úplne slobodná, nakoľko človek musí v celom rade situácií prejavovať značné úsilie, aby silou vôle dokázal prekonať ohraničenia v svojom správaní, naložené na neho inštinktami, vytvorenými zvykmi, normami kultúry a pod. A ak je vlastná sila vôle v určitých situáciách slabá, potom ľudia nedokážu realizovať svoje zámery práve kvôli podriadenosti svojho správania tomu, čo ich sila vôle nedokáže prekonať.

Každopádne, vo filme a z uhlu pohľadu jeho autorov, — je „normálny“ človek, narodený na slobode v „reálnom svete“ mimo zlej „Matrice“ ocharakterizovaný inými kvalitami: „Potlačovať svoje pudy, to je ako potlačovať podstatu ľudstva“ Vyhlásenia podobného typu sú buď nepremyslená hlúposť alebo zlomyseľný pokus zapustiť na pozadí ostatného textu do podvedomia diváka (najmä mládeže) nepravdivú predstavu o ľudskej psychike. Základný *nízkoúrovňový software*, „zapustený“ do mikročipov (BIOS v počítačoch) – je analógiou *ľudských vrozených inštinktov* u strojov, bez ohľadu na zložitosť strojov a ich programov.

V skutočnosti ale človek, Božie stvorenie sa odlišuje a vždy sa bude odlišovať od tých najzložitejších strojov:

Za prvé, - slobodou rozumu v určovaní cieľov a vlastných hraníc možného, morálne a eticky prípustného;

Za druhé, - vôľou, silou ktorej dokáže prekonať mnohé prekážky ohraničujúce slobodu jeho vôle.

V celej technosfére, vo všetkých strojoch, ich programovom zabezpečení (software) a všetkom ostatnom vytváranom ľuďmi, sa odráža skutočná morálka a etika samotných ľudí, odráža sa ich stroj psychiky. Preto, ak sa umelý intelekt javí ako protiludský (podobne ako to ukazuje spomínaný film) – je to odrazom protiludskej psychiky samotných ľudí, jeho projektantov a autorov.

V podstate ako výsledok *slobody rozumu v určovaní cieľov a vedomej vôle, prekonávajúcej rôzne ohraničenia* sa vytvorila aj kultúra dnešnej civilizácie. Každopádne, následkom dominovania zvieracieho typu psychiky sú výtobytky kultúry ešte stále podriadené inštinktívnym programom správania, ktoré v súčasných podmienkach biosféry plodia medzidruhovú a vnútrodruhovú konkurenciu za lepšie miesto pod slnkom. *No zvieria (vzhladom na väčšinový stroj psychiky ľudstva) ozbrojené rozumom, slobodným v určovaní si cieľov a hraníc možného a morálno-eticky prípustného, navyše ozbrojené technikou a mágiou – to je neprirodzený stav.* Takýto druh zvieratá Božím Zámerom určite nebol, a preto nemá miesto vo všeobjímajúcej matici vesmíru.

Rekonštrukcia prirodzeného poriadku vecí vo Vesmíre je možná v dvoch variantoch ďalšieho osudu ľudstva:

- * Buď degradácia človeku podobnej (antropoidnej) biomasy na faunu (plnohodnotné zvieratá), s takmer úplným vynulovaním kultúry a pamäte, prostriedkami vlastnými maticiam vyššieho rádu bytia;
- * Alebo prechod spoločnosti k dominancii ľudského typu stroja psychiky a kultúry ktorá ju bude vyjadrovať. Čo umožnia zrealizovať rozum (slobodný v určovaní cieľov a hraníc možného a morálno-eticky prijateľného) a vedomá vôľa k vhodným činom.

Nič z hore spomenutého neprekračuje medze vedomostí kurzu všeobecnej biológie a psychológie pre stredné školy, kde biológia, psychológia, história a ďalšie predmety sú roztrieštené a tematicky sa nespájajú, čím plodia u školákov kaleidoskopický svetonázor, v ktorom každý známi fakt existuje sám o sebe, odtrhnutý od faktov známych z iných predmetov alebo reálneho života. A možno práve preto mládež, ktorú ešte len čaká samostatný život v svete dospelých, reaguje na film „Matrix“ rýchlejšie než staršia generácia, v podvedomom úsilí zložiť celistvý obraz sveta, kde film vyzdvihuje tieto problémy obchádzajúc vedomie v nelexikálnej forme alegorického obrazového rozprávania.

K systému „prípojok“, podobných obrázku na stene v africkej jaskyni, je u tvorcov filmu postoj dvojaký a protirečivý:

- * Na jednej strane, v procese prenosu vedomia hlavného hrdinu z virtuálnej reality strojovej „Matrice“ do akože slobodnej reality, táto nebola vôbec ukázaná (prípojka), hoci kinematografia USA, ako už bolo povedané sa nevyznačuje prílišnou delikátnosťou v otázkach zobrazovania obnaženého tela a rôznych aktov priamo či nepriamo sa týkajúcich pohlavných orgánov mužov a žien.
- * Na druhej strane sa vo filme opakovane preberá otázka „ženy v červenom“, ktorá sa premieňa na „agenta“ „Matrice“ v jednom z tréningových programov, čo privádza pozornosť k problému oslobodenia jednotlivca

¹⁸U všetkých ostatných vysoko vyvinutých živočíchov, ich rozum nemôže prekročiť hranice stanovené Zhora v matici predurčujúcej život súčasnej biosféry.

aj spoločnosti ako takej od diktátu inštinktov a ich kultúrnych „zásteriek“ (v algoritmoch na podvedomých úrovniach psychiky).

V tomto rozpoltenom postoji autorov filmu k problému normálneho stroja psychiky človeka, sa prejavil z väčšej časti nevedomý súboj dvoch vzájomne sa vylučujúcich tendencií v biblickej kultúre.

Podľa prvej z nich, všetko čo sa týka pohlavnej oblasti, nemá sa odkrývať v spoločnosti ani telesne, ani slovom, ani v umeleckom stvárnení a inotajoch. No keďže pred zákonmi prírody sa utiecť nedá, civilizácia plodí množstvo kultúrnych „zásterok“ vyvyšujúcich živočíšnosť ako takú na úroveň „večných hodnôt“ ľudstva. Následkom toho kultúra, idealizujúca kultúrne „zásterky“ v ktorých sa objavujú inštinkty, podporuje v spoločnosti neľudský stroj psychiky, brániaci transformácií civilizácie do Ľudskosti.

Podľa druhej tendencie, kultúrne zásterky sú nanič, a živočíšnosť obnažujúca sa pod tlakom porno priemyslu, sa zamieňa za pravú podstatu človeka, ktorá sa ničoho nehanbí a ktorej prejavom treba dať plnú slobodu v „bezpečnom sexe“. Toto v podstate samo o sebe predstavuje priame zrieknutie sa možnosti, stať sa ľuďmi.

Obe tieto tendencie dokopy sú v kultúre dnešnej civilizácie nerozlučne prepojené, a víťazstvo hociktorej z nich by bolo víťazstvom jednej z foriem *toho istého obsahu*. Práve kvôli jednote ich obsahu, boj medzi nimi navzájom predstavuje jeden zo spôsobov udržania ľudstva v moci „Matrice“.

Tvorcovia filmu, hoc aj načrtli túto dualitu, no v tichosti ponechali boj týchto dvoch formálnych tendencií, čím podporili kultúru vyjadrujúcu živočíšnosť aj do budúcnosti. Keďže systém „prípojky“ (podobný tej zobrazenej v Afrike na stene jaskyne) nezobrazili priamo, nebolo to určite bezdôvodné a bez zámeru:

* Buď preto, že „senzibilovia-jasnovidci“ ktorí sa podieľali na tvorbe filmu, boli sami touto „prípojkou“ tak ovinutý, že zo svojho zámotku už nevideli biele svetlo, nie to ešte „jemné svety“ kde je tento systém „prípojok“ viditeľný;

* Alebo mali cieľ ju uchrániť a kultivovať aj do budúcnosti.

A neriešenosť tohto konfliktu foriem prejavu tej istej živočíšnosti tvorcami filmu sa následne prejavila v rozvoji zápletky. Ako vidno vo filme, v realite domnejšej slobody (v ktorej sa ocitol hlavný hrdina) nakoniec žiadnej slobody od neúnosného tlaku inštinktov na psychiku nie je. V realite domnejšej slobody, všetko prebieha pod riadením stálej tej istej „Matrice“ zotročenia ľudstva. Šťastný koniec chvíľu visel na vlásku kvôli tomu že miestny „Judáš“ Sajfer (Cypher) v nejakej inej biopoľovej realite tužil po pohlavnom styku s Trinity, tá pritom zostávala k nemu chladná, žijúc v očakávaní lásky od Andersona-Nea. Takto v realite akoby bezhraničnej slobody (v ktorej posádka „Nabuchodonozora“ prežíva bez diktátu programov neurálno-interaktívnej simulácie „Matrica“) sa vyskladal klasický „milostný trojuholník“, neodvratný v každej kultúre reproduktívnej z pokolenia na pokolenie neľudské typy stroja psychiky.

Tu mimochodom môžeme poznamenať, že miestny „Judáš“, ktorý zradil „krstiteľa“ Morfeusa – je jediná osoba filmu „Matrix“ ktorej črty tváre môžu byť stotožnené so slovanským typom: špeciálne ho formovali k obrazu, ktorý v niektorých publikáciách našej histórie by mal zobrazovať posledné celoruské kyjevské knieža – pohana Svjatoslava – otca Vladimíra, ktorý sa stal krstiteľom Rusi. Jediný rozdiel: miesto prameňa vlasov na vyholenej hlave – Sajfer nosí úzky prameň na vyholenej brade¹⁹. To jest obraz „Judáša“-Sajfera bol vhodne vykonštruovaný tak, aby pri spustení filmu v globálnej distribučnej sieti kino produkcie sa v podvedomí diváka sformoval obraz nepriateľa spomedzi Slovanov, a hlavne z Rusov. Napríklad, Sajfer – jediná osoba z filmu, ktorá si rada vypije, a stereotyp že „Rusi pijú najviac na svete“ je všeobecne známy.

Vo filme teda nikto nezískava reálnu slobodu. Po zničení človekom-vírusom („rakovinovým nádorom planéty“) jednej reality – biosféry Zeme – vírus, trochu sa zregenerujú pod poručníctvom strojového systému „Matrica“, sa ihneď pokúša vytrhnúť spod jej poručníctva a vytvoriť novú realitu, aby tak – *nepremeniac seba* - parazitoval na nej aj do budúcnosti: **parazitovať** – menovite preto, lebo nič iné on robiť nevie a nič iné sa ani nedokáže naučiť, kým sa neoslobodí od systému „prípojok“, na vyššie zobrazenom obrázku kamennej kresby.

Okrem toho, všetkým hrdinom v akoby skutočnej realite slobody zasúvajú do zátylku novú „prípojku“, bez ktorej sa nevedia dostať do sveta predchádzajúcej reality, produkovanej strojovým „Matrixom“. Je lepšia nová „prípojka“ zasunutá v zátylku, než predchádzajúca sada „prípojok“ od strojového „Matrixu“? – diskutabilná otázka. Podľa nášho názoru, je to tak narovnať.

Niektorí, kto si prečíta tu prezentované, môže všetko pochopiť v takom zmysle, že sme prívrženci kastrovania mužov a žien. Nie: treba mu len pochopiť, že pri Ľudskom type stroja psychiky – sa dosahuje emocionálna sebestačnosť jednotlivca ľubovoľného pohlavia a veku, následkom čoho prichádza aj jeho oslobodenie od tlaku inštinktov na psychiku; a jeho správanie prestane byť podriadené čoraz viac a viac zdokonaľovaným a zvrhlým (podľa miery „pokroku“ kultúry) spôsobom uspokojovania chŕťok mužov a žien.

Svojráznosť každého z pohlaví, svojráznosť každého z jednotlivcov pri prechode k Ľudskému typu stroja psychiky sa zachováva, no vzťahy medzi mužom a ženou získavajú novú kvalitu a stávajú sa neporovnateľnými

19(* poznámka prekl.: Dnes teda v marci 2015, počas Americko-Ruského konfliktu na Ukrajine sa tento obraz „nepriateľa“ hodí presnejšie na tzv. „Kyjevského Chochla“, no je otázne nakľko Západ, a hlavne za Atlantikom reálne odlišuje Ukrajinca od Rusa)

so vzťahmi samcov a samíc všetkých živočíšnych druhov v biosfére Zeme. Ako následok prechodu k dominancii Ľudského typu stroja psychiky, tento ťahá za sebou aj premenu kultúry.

Pri vizualizácii biopol'ových štruktúr, interakcia medzi mužom a ženou s ľudským typom stroja psychiky a pri ich vzájomnom lade nemajú nič spoločné so systémom „prípojok“ zobrazených na uvedenej skalnej kresbe. V realite biopolí (matric - predurčenia) je vidno, ako „svetelná škrupinka“ (ohraničenie aury) vajca, v ktorej sa nachádza jednotlivec sa spája [*prekrýva, zjednocuje] so „svetelnou škrupinkou“ vajca v ktorej sa nachádza druhý jednotlivec. Oboje zväčšujú svoj rozmery a obopínajú sa navzájom, pri vzájomnom lade jedného s druhým. Všetky nezhody sa prejavujú buď ako celková neschopnosť biopolí jednotlivcov k vytvoreniu spoločnej objímajúcej aury, alebo ako jej rôznorodé defekty:

- spoločná aura je stabilná, ale nedokáže obopnúť kompletne oboch, čím obnažuje niektoré časti tela jedného alebo oboch (napríklad zo spoločnej aury vytrčajú dve jednotlivé hlavy, prepojené s rôznymi odporujúcimi si navzájom egregormi);

- aura neschopná obopnúť oboch je nestabilná, neustále kolíše a rad za radom odhaľuje rozličné časti tiel;

- spoločná objímajúca aura má diery, vedúce k rozladeným čakrám každého z jednotlivcov. Alebo má výčnelky, vystupujúce z rozladených čakier tiahuje sa k aurám iných ľudí alebo egregorom a pod.

Defekty buď behom určitej doby zmiznú, alebo spoločná, oboch objímajúca aura stráca pod ich tlakom stabilitu a aury jednotlivcov sa oddelia.

„Jing-Jang“

Zrod spoločnej objímajúcej aury – mužom a ženou – prebieha podľa základných matric predurčenia, určujúcich existenciu, v ktorých zrod objímajúcej aury s cieľom *vzájomných spätných väzieb* je znázornený obrazom, zachytenom v široko známom symbole „**Jing-Jang**“. No nič podobného vyššie zobrazenej skalnej kresbe sa pri ľudskom type stroja psychiky manželov nenachádza ani v realite biopolí ani v matriciach predurčenia - určujúcich realitu existencie biopolí.

Uvedieme tiež kópiu obrazu litovského výtvarníka M.K.Čurljonisa „Rozprávka o kráľoch“, na ktorom v obrazoch hmotného sveta je znázornený jeden z variantov vzťahov muža a ženy v matričnej realite, nemožný pri zvieracom type stroja psychiky. Avšak Čurljonisom ukázaná možnosť sa nedosahuje vo vzťahoch väčšiny populácie, ktorá uprednostňuje žiť po starom v „dobe kamennej“, tak ako to bolo znázornené na vyššie uvedenej skalnej kresbe.

Tiež je treba si všimnúť aj to, že väčšina mien postáv vo filme sa asociuje s biblickým projektom: Trinity – („svätá“) Trojica; Neo – Nový (kto: Kristus?); Morfeus – Snový²⁰, hoci žije v realite, akoby slobodnej od živých snov produkovaných strojovým systémom „Matrix“; Dozer – Driemajúci; „Judáš“ – Sajfer – ochrana (*cipher angl. „šifra“). A ako možno pochopiť z námetu filmu, maticu – predurčenie, alternatívu voči strojovej („Matrici“) drží skromná, nenápadná „Vedma“, ktorá **riadi svet, dostupnými jej prostriedkami formovania matric prechodov z jedného stavu do druhého, v hraniciach daných vyššími matricami – predurčeniami v štruktúrach ich vzájomnej vloženosti**, obchádzajúc všetky demokratické procedúry, priamo zo svojej kuchyne.

20(* spresnenie - Morpheus – syn gr.boha spánku Hypnos-a, zjavoval sa ľudom v snoch a dokázal zmeniť podobu na akéhokoľvek človeka, opisoval ho Ovídius v Metamorfózach, <http://sk.wikipedia.org/wiki/Morfeus>)

A kuchyň je na Zemi mnoho... Podobne aj „Vedma“ v reálnom živote nie je iba jedna, a každá z nich sa tvrdošijne snaží riadiť svet a osudy druhých ľudí zo svojej kuchyne podľa svojho, pričom nie vždy v súlade a harmónii s druhými „Vedmami“ i bežnými ľuďmi.

Oplatí sa pripomenúť známu Leninovu frázu o „kuchárke“, ktorá sa tiež MUSÍ UČIŤ riadiť štát. Nie je práve toto – autokracia konceptuálnej moci, dostupná všetkým a každému – skutočnou možnosťou víťazstva demokracie (moc v rukách ľudu) vo svojej podstate?

No zvláštnosť filmu je v tom, že samotná Vedma-prorokynia, „vediaca všetko“, tým že konzultuje s členmi posádky „Nabuchodonozora“ (Morfeus, Trinity a Neo) otázky ich novej budúcnosti, tak zároveň uskutočňuje matričné riadenie voči nim samotným, zatiaľ čo sama je súčasťou neurálno-interaktívnej simulácie sveta, produkovanej „Matricou“, proti vláde ktorého bojujú hrdinovia filmu. No otázka – čo hrdinom filmu tlmočí Vedma sama za seba, a čo skrze ňu hovorí „Matrica“ – nie je položená. A práve táto zvláštnosť filmu pripúšťa možnosť, že „Matrica“ (s ktorou bojuje Morfeus a posádka „Nabuchodonozora“) je vo vzťahu k prívržencom „Sionu“, objímajúcou maticou oveľa vyššieho stupňa, z čoho vyplýva nasledovné:

vo filme v podstate nie je ukázaný boj ľudí za slobodu od zvrchovanosti zlej „Matrice“, ale prechod zlej „Matrice“ do iného režimu samoriadenia, v ktorom predchádzajúci obsah vlády dostal iba novú vonkajšiu formu. Inými slovami, vo filme sa zobrazuje vzájomné prekryvanie čiastkových matic s vzájomne si odporujúcimi koncepciami moci, hoci obe matrice prebývajú v tej istej objímajúcej matici oveľa vyššieho rádu.

Na konci filmu hovorí Trinity Andersonovi – Neovi: „*Vedma predpovedala, že sa zamilujem (z predchádzajúceho kontextu: do budúceho vyvoleného „spasiteľa sveta“) a môj vyvolený si Ty. To znamená že nemôžeš byť mŕtvy*“. A on skutočne nezomrel, no celá otázka spočíva v tom, kým sa stal Neo po tom čo bol zavraždený „agentom“ „Matrice“ Smithom?! Tým že „vstúpil“ do Smitha po svojom „vzkriesení“, nezmenil sa on sám na nového „superagenta“ toho istého „Matrixu“, prenášajúceho riadenie do iného režimu? V tejto súvislosti treba pripomenúť Morfeovo objasnenie o predurčení „agentov“ v strojovom systéme „Matrica“: Sú to autonómne moduly; Sú nástrojmi samoregulácie systému a preberajú ľubovoľný výzor. Alebo sú azda Anderson a Vedma iba „agentmi“ objímajúcej matrice – predurčenia, v ktorej existuje zlá „Matrica“? – odpoveď na túto otázku v námete filmu nenájdeme, nakoľko jeho tvorcovia vôbec nerozlišujú „Matricu“ ktorá vznikla ako výplod mysle civilizácie s prevažujúcim neľudským typom stroja psychiky, od všeobjímajúcej Matrice – Božieho Predurčenia.

Okrem príznačných mien sú v námete „Matrixu“ aj iné paralely s Bibliou: funkčne je Neo – Thomas Anderson (Фoма Андpeев - po rusky) – karikatúrou Krista; Morfeus sa zaoberá tým istým čím aj Ján Krstiteľ – čaká, hľadá a nachádza „spasiteľa sveta“, predstavuje ho ľuďom a buduje mu cestu. Garantom záchran ľudstva a jeho oslobodenia spod „Matrice“ je vo filme (stabilná a chránená) existencia systému, hoci aj priamo nezobrazeného, no volajúcej sa „Sion“. V rôznych jazykoch sú „Sion“, „Cion“, „Zion“ rozličné varianty tohto slova, ktoré súvisí s všeobecne známym faktorom v reálnej histórii súčasnej globálnej civilizácie.

Pri tom si treba spomenúť, že bojovníci proti „Matrici“ v krízových situáciách pri nadávkach volajú čertov a diabla, čo vyvoláva dojem že nebojujú s ničím iným, než s Božím Predurčením bytia, pod maskou boja so strojovým „Matrixom“: „*Matrix je všade. Obklopuje nás... Je to svet ktorý máš pred očami aby si nevidel pravdu. Bohužiaľ, nikto ti presne nepopíše čo to „Matrix“ je ...*“ No v zvrhnutí „Ja-centricom“ svetoznámeho jedinca, ktorý nie je v harmónii s Bohom, týmito istými slovami sa bude charakterizovať aj všeobjímajúca matrica Božieho Predurčenia bytia.

A čo ak je pravda taká, že matrica, ktorá sa autorom filmu tak nepáči, nie je nič iné než Božie Predurčenie bytia vo svojej plnosti a rôznorodosti, no vo vzťahu ku ktorej sa oni pokúšajú zrealizovať podvod, zameniac túto matricu za svoj „výplod“ inšpirovaný narkotizujúcim durmanom, čo potom?

Nie je lepšie sa obrátiť priamo, bez prostredníkov, k Najvyššiemu Bohu ktorý spoľahlivo vie rozoznať ktorá „matrica“ je „výplod“, a čo je — Jeho Predurčenie? Boh odpovedá každému, kto Ho zatúži počuť, no nie každý — po tom čo dostane odpoveď danú mu Zhora „Jazykom“ významných životných okolností alebo priamo skrze skrytý vnútorný svet jeho svedomia — je po tomto ochotný zapojiť vôľu k svojej vlastnej premene a riadiť sa vedením Najvyššieho... Ak chce človek žiť ĽUDSKY, potom spomedzi všetkých možných a reálne fungujúcich matic, musí človek zakotviť svoju psychiku bezprostredne na Všeobjímajúcu Matricu – Božie Predurčenie, vynechajúc všetky matrice-prostredníkov, vytvorené inými subjektami v medziach Predurčenia priamej milosti Božej alebo Jeho dopustením.

Všetko toto svedčí o tom, že ani tvorcami filmu „Matrix“, ani jeho hrdinom sa nepodarilo vyslobodiť sa na slobodu spod moci matrice biblického projektu, aj keď **vnímavého a premýšľajúceho diváka** film dokáže postrčiť k tomu, aby odhalil zmysel alegorického-obrazného rozprávania filmu, následkom čoho jeho vlastný život prestane byť thrillerom, v ktorom je on – otrokom matrice a obeťou. Vtedy sa dostane do harmónie s Bohom a bude žiť v medziach Jeho Zámeru.